

CONGRES MARCINELLE

17 mei 2025.

Het bos van Cazier.

Na een ontvangst en koffie in de Espace Amercoeur, op de site van het Bois de Cazier, krijgt u de kans om in de voetsporen van de mijnwerkers te treden.

Elke dag daalden ze af in de ingewanden van de aarde om het zwarte goud te ontginnen, de steenkool die Wallonië rijk maakte in de 19e eeuw en de eerste helft van de 20e eeuw.

Vanaf de toegangspoort tot de oude kolenmijn kun je de dagelijkse route van de mijnwerkers volgen van de lodge naar het belastingkantoor, via de hangkamer en de lampenkamer.

De bovengrondse installaties, met hun emblematische schachttoren (of schachtbok), geven u een idee van hoe de mijn werkte en hoe de arbeiders werkten, en geven inzicht in de omstandigheden rond de mijndrama van 8 augustus 1956, die het leven kostte aan 262 mannen van 12 verschillende nationaliteiten.

De Espace 8 août 1956, ook gewijd aan de Italiaanse immigratie, toont een emotionele film met getuigenissen van voormalige mijnwerkers en reddingswerkers.

De rondleiding gaat verder met een bezoek aan de reddingswagen en een reconstructie van naoorlogse huisvesting voor gastarbeiders.

8 AUGUSTUS 1956

8 augustus 1956 leek een dag als alle andere te worden... Die ochtend daalden 275 mannen af in de diepten van de ondergrondse die ze zo goed kenden om naar hun werkplek te gaan. Het was om 8.10 uur 's ochtends dat de tragedie zich voltrok: na een misverstand met de ondergrondse raakte een arbeider op min 975 meter op een ongelegen moment een karretje dat een lege wagon naar de andere kant moest duwen. Tot overmaat van ramp kwam de wagon er niet helemaal uit, geblokkeerd door een defecte stopper.

Toen de kooi op gang kwam, raakte een van de twee overhangende wagons een balk. Dit werd een echte stormram die ernstige schade veroorzaakte aan een olieleiding, twee hoogspanningskabels beschadigde en een persluchtleiding scheurde. Elektrische vlambogen ontstaken de verstoven olie. Het vuur, dat werd aangestoken door de perslucht en de werking van de oppervlakteventilator, werd aangewakkerd door de nabijgelegen houten bekisting, balken en geleiders. Het vuur verspreidde zich snel door de mijn. Wat een eenvoudig incident met kooien was geweest, was ontaard in een ware catastrofe.

Enkele minuten later slaagden zeven arbeiders, waaronder de onfortuinlijke ankerman van 975, erin naar boven te komen, vergezeld van de eerste dichte zwarte rook die de tragedie aankondigde. Ondanks talloze riskante pogingen, vele dappere daden en een algemene mobilisatie van alle reddingsmiddelen, werden in de namiddag van 8 augustus slechts zes overlevenden uit dit inferno gehaald.

De ramp veroorzaakte een ongekende golf van emotie en solidariteit, zowel in België als in het buitenland. Twee weken lang brachten de geschreven pers, de radio en de ontluikende televisie verslag uit van de reddingsoperaties die werden uitgevoerd met de hulp van het Centraal Reddingsstation van Houillères du Nord-Pas-de-Calais en het Reddingscentrum van Essen in het Ruhrgebied. Er was nog enige hoop bij de gezinnen, vooral bij de vrouwen, moeders en kinderen die zich wanhopig vasthielden aan de poorten van de kolenmijn. Op 23 augustus was het oordeel van de reddingswerkers, die eindelijk voet aan de grond hadden gekregen op 1035 meter hoogte, duidelijk: "Tutti cadaveri"...

